

48. De sige, at mit Sprog er en ussel Tiggerkvind.

Moderato.

L. Nielsen.

1. De si - ge, at mit Sprog er en us - sel Tig - ger - kvind, som maa sin

Skam med laan - te Pjal - ter dæk - ke: Hun har dog Ild i Øj - et og Ro - ser paa sin

Kind, og frels og rig er hendes Fædres Ræk - ke; og naar hun bort vil

ka - ste med Haan hver fremmed Klud og bæ - re kun sin Stammes hjem - me -

væ - ve - de Skrud, for - vist hun ny - de skal en Dronnings Hæ - - der.

2. De sige, at mit Sprog er en brystsyg gammel Mand,
Hvis trætte Hoved sig mod Graven sænker;
I tusind Aar han har dog med Overmagt holdt Stand
Og brudt paalistet Trældoms rustne Lænker.
De Kræfter, han forliste, den Tid, han døsed hen,
Dem skal han ti Fold fange af Friheden igjen;
Sin anden Ungdom har han end tilbage.

3. De sige, at mit Sprog er en Spurv i Tranedans,
En Ugle mellem Sydens Nattergale:
Men ingen anden Tone dog fængsle kan min Sans,
Og ingen kan som det til Hjertet tale;
Og ingen andre Lyd har en saadan himmelsk Klang,
Som dem, min Moders Stemme alt ved min Vugge sang,
Som dem, min Elskte hvisker i mit Øre.

4. De sige, at mit Sprog er for vegt for Nordens Mænd,
Et Maal for Kjællinger i Spindestue:
Men mangen Gang det rulled fra højen Dæk dog hen
Igjennem Stormens Drøn og Kampens Lue;
Og hvergang det os kalder paany i Farens Stund,
Vi drage ud i Døden med dets Toner paa vor Mund,
Og det mod Himlen flyver med vor Ære.

5. Men lad vort Sprog kun være for andre hvad det vil,
Vi fik ej bedre Skat end det at gjemme:
Det er vor Tankes Vinge, vort Hjertes Strængespil
Og Sjælens Spejl og Følelsernes Stemme;
Kun det vor Sorg kan rumme, kun det kan bringe Trøst,
Kun det vor Drøm kan male og juble ud vor Lyst,
Kun det kan vort og Folkets Liv forplante.